

der skulde være det egentlige Valg, i Stedet for blive et Skattevalg, saa at det kommer til at gælde som ekstraordinært Valg, der giver Ret til at forhøje Skatteprocenten med det Beløb, som er budgetteret mere i det givne Aar. Men det, som forekommer mig at være det afgørende, og som den højtærede Minister jo dog maa give os Ret i bør være Grundprincippet i det hele, er den Bestemmelse, at der ikke maa skalttes og valtes paa en saadan Maade, at Kommunens Aktiver forringes, og af den Grund maa det kræves, at der skal være Balance.

Men nu fremhævede det ærede Medlem, der talte før mig (Christiansen), at der kan komme ganske ekstraordinære Forhold, idet Staten jo pludselig kan komme og paalægge Kommunen en Byrde og sige: Nu skal Kommunen udrede saa og saa store Beløb, og saa vil der blive et Underskud, der ikke kan dækkes. Det er ganske rigtigt, det have vi set før, men vi have ogsaa set, at medens vi havde den faste Skatteprocent, med hvilken det var umuligt at udrede de Beløb, der var Tale om, havde Lovgivningsmagten ogsaa sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og da vi fik Loven om ekstraordinær Hjælp til arbejdsløse, vedtog Lovgivningsmagten samtidig at give Københavns Kommune Tilladelse til at opkræve en noget højere Procent end hidtil. At dette altsaa skulde være et Argument, som bekræfter Rigtigheden af de Herrers Opfattelse, er ganske urigtigt. Tværtimod har det vist sig, at i saa Henseende kunne vi meget godt finde en Udvej.

Justitsministeren (Bülow): Som min ærede Kollega Indenrigsministeren udtalte, forespurte han mig om min Mening, inden han gav sit Svar, selvfølgelig kun om min Mening for saa vidt angaar den rent juridiske Side af Sagen, og om andet ønsker jeg heller ikke at udtale mig her. Om end jeg er fuldstændig enig i Indenrigsministerens Afgørelse, vedkommer den ikke mig i min Embedsstilling, og kun om Sagens rent juridiske Side ønsker jeg at udtale mig her i dette høje Ting.

Det, som er Stridsspørgsmaalet i denne Sag, er, om det er saaledes efter Loven af 18. April 1910, at det er Københavns Kommunalbestyrelse, der kan fastsætte, om Indkomstskatten her i København skal opkræves med sit Grundbeløb, eller dette skal nedsættes eller forhøjes, eller om det er Loven, der foreskriver, om Grundbeløbet skal nedsættes eller forhøjes i den Forstand,

at naar Kommunalbestyrelsen har vedtaget Budgettet med dets Udgifter og har kalkuleret de øvrige Indtægter, der skulle indkomme, opkræves Skatten med et saadant Beløb, at der i hvert Fald tilvejebringes Balance. Altsaa, Spørgsmaalet er dette: Er det Københavns Kommunalbestyrelse, der skønner over, hvorvidt det er fornødent at forhøje eller nedsætte Grundbeløbet, eller er det Loven, der bestemmer, naar Grundbeløbet skal forhøjes eller nedsættes? Saaledes er Spørgsmaalet i dets Klarhed. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den Opfattelse, der er gjort gældende fra Borgerrepræsentationens Formands Side, er juridisk uholdbar, og at den første Anskuelse, som jeg fremsatte, er fuldstændig og ubestridelig rigtig. Det er væsentlig, som ogsaa den sidste ærede Taler (Poul Rasmusen) udtalte, § 1, man støtter sin Anskuelse paa. Man siger: I § 1 ligger der en Fordring om, at der skal være nøjagtig Balance mellem Indtægter og Udgifter. Det, mener jeg nu, ikke er Tilfældet. Det bestemmes i § 1, at det Beløb, som Københavns kommunale Udgifter maatte gøre nødvendigt, og som ikke kan afholdes af andre kommunale Skatter og Afgifter eller Byens øvrige Indtægter, tilvejebringes ved en Indkomstskat, og saa føjes der til, hvad ikke er citeret hidtil: „der udredes efter de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser”. Altsaa, § 1 henviser udtrykkelig til Lovens andre Bestemmelser, blandt disse ogsaa til § 27. Men det, som gør den Fortolkning, som jeg hævder, fuldkommen utvivlsom, er det rent historiske. Denne Lovbestemmelse er tagen, som det nu allerede gentagne Gange er sagt, fra den allerede eksisterende Lov af 19. Februar 1861. Det, der skete ved Loven af 19. Februar 1861, var en fuldstændig Forandring af de københavnske Skatter. Loven begynder med at ophæve nogle af de bestaaende Skatter i København, man ophæver f. Eks. Fattigskatten, Vandskatten og Ligningsskatten, de sammendrages, siges der, og opkræves under Navn af Arealsskat. Ligeledes indfører man Grundskat og Indkomstskat, og saa er det, at man, efter at have nævnt alle de andre Skatter, i § 5 siger: „Det Beløb, som Københavns kommunale Udgifter maatte gøre fornødent, og som ej kan udredes af de i §§ 1—4 omhandlede eller andre Skatter eller Byens øvrige Indtægter, tilvejebringes ved en Indkomstskat”. Det, der altsaa her sker, er dette, at Indkomstskatten bliver en supplerende Skat; alle de andre fastsættes efter bestemte, nøjagtige Forhold, efter hvilke de skulle udredes. Indkomst-